

poeh poeh,

September/oktober 2008

Even 2 uur wachten op het Vliegveld van Singapore, dus maar gelijk even bijwerken dachten we. Tot nu toe aardige vlucht gehad, beetje turbulentie en slechts 5 van de 9 toiletten beschikbaar, maar daar hebben we niet echt last van gehad. Birgitte, we zijn nog wat ex-collega's van je tegengekomen en hebben de groeten overgebracht. Wel lekker om nu even de beentjes te strekken, straks moeten we nog 3,5 uur vliegen, een half uurtje taxieën en een uurtje varen, dus we zijn er nog niet.... Nu maar een beetje gaan shopppen ofzo, of even slapen. Het is tenslotte 01.00 uur Nederlandse tijd. Tot snel.

30-9, 1-10 en 2-10

Nou die internetverbinding was geen enkel probleem zoals jullie hebben gelezen. Inmiddels zijn we nog een 3e dag gaan duiken op Bunaken. 2 hele mooie duiken en we hebben maar liefst 5 eagle rays (soort kleine manta's) zien vliegen door het water, magnifiek! Zelfs een soort fata morgana gezien in het water, dit gebeurt als er een warme en koude stroming in elkaar overgaan, heel bijzonder. De foto's zijn ook een klein stukje beter geworden denk ik.

De mantafoto's zijn niet zo heel goed gelukt dus die laten we maar even voor wat ze zijn. Tijdens het avondeten nog even gezellig zitten kletsen met Leo en Betsy, zij gaan morgen weer weg. Later bleek dat onze reservering niet tot 2 oktober maar tot 1 oktober bleek te lopen. Daar kwamen we echter pas om 22.00 uur achter, dus dit was ook onze laatste dag op Bunaken. Jammer, maar helaas. Morgen wordt het einde van de ramadan gevierd en zit het hele resort dus vol met Indonesiërs, bijboeken kon dus ook niet. Morgenochtend dan maar eens kijken of we kunnen bellen voor onze volgende accommodatie, we hebben van Leo begrepen dat alles redelijk vol zit de komende week ivm festiviteiten en ramadanvakantie.

Vervolgens een lekker avondje beestjes lopen meppen, vliegjes, vlooien en mieren of alles wat daar op leek. Ons beddegoed was ook nog niet verschoond de afgelopen dagen dus dat hielp ook niet echt. Dan maar gewoon verstand op nul en slapen maar.

Checkout dag bij Bastianos. Geen verrassingen in de rekening gelukkig dus dat verliep soepeltjes, de mensen van de receptie konden voor ons even bellen naar Happy flower homestay in Tomohon of we daar de komende 2 a 3 nachties konden vertoeven, en we hadden geluk (met slechts 4 kamers was er toch net nog eentje vrij). We gaan dus maar eens het vasteland verkennen, de streek heet Minahasa en de natuur schijnt er prachtig te zijn. Tomohon is een klein dorp/stad dat wat rustiger is dan Manado zelf, maar een uitstekende uitvalsbasis voor dagtrips. Na een bootocht van een halfuurtje kwamen we in de haven van Manado aan en hebben we afscheid genomen van onze mededuikers en Leo en Betsy. Vervolgens was er geen taxi te krijgen om naar Tomohon te gaan. I.v.m. het suikerfeest was alles bezet. Uiteindelijk heeft Donny van Bastianos een Bemo voor ons kunnen charteren voor een belachelijke hoge prijs van € 17,- (voor Indonesische begrippen dan), nou ja goed dan maar, we willen toch verder. De taxichauffeur sprak geen woord Engels en we moeten er dus maar op vertrouwen dat Donny en de chauffeur alles goed besproken hebben. Een deel van het geld betalen we dan ook pas als we aankomen op plaats van bestemming. Een feestelijke rit van 45 minuten brengt ons jawel... bij Happy Flower. Echt in de middle of nowhere een groot huis, waar we wel heel hartelijk worden ontvangen. We moeten gelijk aan de thee met koekjes, en aan het formaat van onze gastheer te zien, lustte hij er zelf ook wel pap van! Remco is Remco niet als hij weer eens geen honger heeft, dus gelijk maar de lunch besteld. Tussendoor kregen we nog een groot stuk taart. Een groot bord nasi en een schaal soep werden daarna ook Remco wel te veel. Daarna het dorp maar wat gaan verkennen.... nou ja, het dorp ging ons verkennen. Westerlingen ofwel witteman, zijn geen dagelijkse bezienswaardigheid. We hebben dan ook onderweg heel wat afgezwaid, geglimlacht en geknikt. Teruggekomen bij onze homestay, werden we begroet door de gids en 4 Maleisiërs die een weekje vakantie hadden. Een van hen gaat morgen de vulkaan beklimmen samen met de gids, nou dat leek ons ook wel leuk dus gelijk maar even afgesproken. Koud hebben we de afspraak gemaakt, krijgen we te horen dat we om 06.00 uur moeten verzamelen. Jeez dat wel heel vroeg! We hadden net het plan opgevat om eens lekker uit te slapen..... nou ja morgen dan maar.

Gelukkig wordt iedereen zo'n beetje om 05.00 uur hier wakker van alle 100 hanen (zo lijkt het in ieder geval) die in de omgeving rondlopen, en de moskee ligt hier op duidelijke gehoorafstand. Het gebed begon dus ook zo rond die tijd. Op tijd wakker worden dus geen probleem! (Morgen uitslapen waarschijnlijk wel!). Omdat we op ca. 800 meter hoogte zitten was het lekker fris vannacht. Wel gezellig hoor om een dekentje van 1.50 x 2.00 met z'n tweeën te delen. We waren allebei trouwens te lui om de andere deken op het 2de bed te pakken, maar dat gaat zeker vannacht wel gebeuren. Als ontbijtje een pannenkoek met honing verorberd en op pad. Yap (1 van de Maleisische dames) en onze gids Georgio hielden flink de pas erin, na een klein halfuurtje bereikten we de voet van de vulkaan. Nou even lekker wandelen zat er niet in. Gewoon een workout van 2 uur volgde hier op. Grote stenen lava moesten beklommen worden en kleine stukken jungle doorgeploeterd. Pfff.... viel toch wel een beetje tegen. Maar goed het einde van de tocht maakte het allemaal wel goed. De krater was prachtig met een groen zwavelmeer, de vulkaan barst elk jaar wel een keer uit en was nu in staat van level 2 (level 4 betekent.... uit de voeten maken!). Heelhuids weer teruggekomen gelukkig en moe maar

voldaan om 10.00 uur even ons opgefrist voor een ritje naar de weekmarkt van Tomohon. Onze gids en de Maleisische dames gingen ook mee. Bizarre producten verkopen ze hier zeg!! Op tafel lagen geblakerde honden, ratten en vleermuizen, in een kooi ernaast een aantal levende honden, klaar om uit te zoeken. (Voortaan bestel ik gewoon alleen nasi!!!!). Wat lokaal fruit geproefd en ons best vermaakt. We kwamen heel toevallig Leo en Betsy nog tegen! Daarna een bemo gecharterd voor wat shoppen in het centrum van Tomohon. Met z'n allen gelunched; eten en drinken voor 6 personen slechts

€ 3.50, we konden dus best trakteren. De rest van de middag maar lekker gerelaxed, genoeg inspanning voor vandaag gehad. Waarschijnlijk morgen sturen we at foto's , vanaf dit internetcafe gaat dat namelijk niet lukken.

3-10 en 4-10

Vandaag hebben we een hele dag getoerd door de minahasa streek. Onze gids blijkt niet georgio, maar johtje te heten (betekent kleine joh) en heeft Nederlandse voorouders (oppassen dus met wat we allemaal zeggen). Wel lekker hoor om je zo te laten gidsen, zeker omdat de gemiddelde Indonesier zeer weinig Engels spreekt en wij nog bijzonder weinig Bahasa Indonesia spreken. Om 08.00 uur staat onze taxi klaar en na een pannenkoek met honing en verse papaya (ze hebben niks anders voor ontbijt) gaan we op pad. Indonesie staat bekend om z'n rijstvelden, dus dat mogen we natuurlijk niet missen, nou we hebben een perfect plaatje kunnen schieten vanaf een berg (We hadden er niet speciaal voor op pad gehoeven, je wordt gewoon rijstveldmoe blijkt later). Daarna hebben we een dorp bezocht waar traditionele houten huizen worden gemaakt (voor zo'n \$ 20,000,-- heb je al iets heel aardigs). Dit is ook een groot exportproduct van Sulawesi. Ze maken een huis op maat, breken het daarna wer af en bouwen het in land van herkomst weer op. Ja Tim, deze huizen worden ook naar Hawaii gebracht dus kijk maar eens goed naar de foto's voor je toekomstige huis op de vulkaan.

Daarna gingen we naar het plaatsje Linow om een vulkaanmeertje te bekijken, ze zeggen dat het meer alle kleuren kan krijgen, afhankelijk van het licht etc. Hier in de omgeving zijn ook

wat geothermische plekken met kokende modder en kokend water (airmadidi heet de plaats). Rondom de poel met kokend water lagen allemaal veren, het eten wordt dus gewoon geplukt en in de pure natuur gekookt. Hierna tijd voor ontspanning, we zijn naar een lokale hot spring gegaan. Een borrelende groene poel waar je volgens Jotjeh heerlijk kunt badderen. Nou ja, proberen dan maar. Even omkleden in de bosjes en gaan..... Remco mocht als eerste. Nou die

bleef gewoon leven dus waagde ik het er ook maar op. Het bleek bijzonder aangenaam te zijn..... een groot groen bad van zo'n 45 graden waar je lekker kan poedelen. Het was wel meer dan 100 meter diep. Later kwamen er nog wat lokalen om ons te vergezellen, gewoon poedeltjenaakt, niks geen zwemgoed. En even later schoof een paard ook netjes aan om te badderen. Hmmm..... lekker hygienisch hoor!!! Volgens johtje allemaal erg gezond voor huid en haar..... nou we zien wel morgen ofzo. Een beetje soezig stapten we later de taxi in, tijd voor lunch. Danau Tondano werd onze eetbestemming..... een drijvend restaurant aan het grootste meer van de streek. Onderweg kregen we een beetje Nederlands gevoel..... het regende. Natuurlijk moesten we de lokale vis proberen..... de goudvis. Toch maar niet... wel vis maar geen goudvis. Onze gids en chauffeur schoven aan om samen met ons te lunchen. De vorige dag wilde hij niet eten en nu wel..... zou ie erop aansturen dat wij betalen??? Lichaamstaal zegt ook genoeg, onze mopperende chauffeur voelde zich er geloof ik niet zo goed bij. Het is leuk om te trakteren maar als ze het al gaan verwachten is het toch minder leuk!! Uiteindelijk hebben we maar afgerekend (wij zijn per slot van rekening de rijke toeristen). Moe maar voldaan kwamen we rond 15.00 uur aan bij ons bungalowtje. 'S avonds heel ordinair bij de KFC gaan eten (op aanraden van onze Maleisische dames). Wel lekker hoor na een week van noedles en rijst.

De volgende dag wordt een dan van reizen, om 06.00 staat onze chauffeur klaar om ons naar het busstation te brengen.... geen tijd voor ontbijt of koffie. Na 45 minuten komen we aan op het "busstation". De mensen zwermen al om onze geblindeerde taxi heen (we voelden ons net even een paar celebrities). 1,2,3 uitstappen maar..... mister where are u going aan de orde van de dag en onze rugzakken lagen al zowat op een bus voordat we boeh of bah konden zeggen. Ho even....rustig aan hoor. Nou mooi niet, we werden de bus in gedirigeerd, onze rugzakken verdwenen op het dak van de bus (hopen we) en vijf minuten later rijden we weg..... op weg naar Gorontalo. Dat was zeker goed, dat had ik gelezen op de bus. Nou op hoop van zegen dan maar. De vorige avond hadden we wat zitten praten met Amerikanen die al een paar jaar in Indonesië wonen en ons hadden gewaarschuwd voor de lange busrit zonder tussenstop of toilet. Maar goed dat we geen koffie ofzo hadden genomen. Pas na 5 lange hobbende en schuddende uren later mochten we even luchten, plassen en eten. Plassen moet je dan wel, maar echt voor je lol doe je dat daar niet, eten hoefden we niet echt (we hadden wat brood, chips en snoep ingeslagen), het zag er ook niet echt fris en fruitig uit! Even benen strekken was wel lekker. Kwartiertje later weer terug in de bus. Even later werden er door de politie nog meer mensen in onze overvolle bus gepropt. Op de achterbank waar wij zaten werden moeder met kind tussengepropt, de kip die ze bij zich hadden werd in de reserveband ,die op de grond van de bus lag, gegooid. Rijstvelden aan de orde van de dag gedurende de uiteindelijk 10 uur durende rit naar Gorontalo. (Volgens ons hebben we slechts 250 of 300 km afgelegd). Na een aantal tussenstops waar zowel mensen als dozen vol met coca cola, groenten en weet ik niet wat allemaal werden geloosd, kwamen we aan op het eindpunt Weer het zelfde liedje, tijd van mum van tijd een zwerm mensen om je heen. Ik had al een tijdje proberen te bellen met black marlin divers om onze volgende bestemming te regelen maar kreeg ze niet te pakken, dan laten we ons maar naar hun hoofdkantoor brengen. Vol overtuiging konden we bij een chauffeur met bendi (soort tuktuk) instappen, hij zal ons wel brengen. Zo'n 15 minuten later kwamen we op een verlaten plek aan..... waar we moesten uitstappen..... nou we zijn gekke

gerritje niet. Ja hier was het echt. Remco maar even wachten bij de chauffeur en ik ging polshoogte nemen. Nou het bleek wel black marlin te zijn maar dan een of andere verlaten beach club..... dat hebben wij weer. Uiteindelijk hebben we ons maar naar hotel Merlati laten brengen, dit hotel kende hij en volgens onze lonely planet een goede keus. Gelukkig kwamen we weer in de bewoonde wereld terecht en jawel bij hotel Merlati. In eerste instantie leek alles potdicht te zitten (de avond was al ingetreden en het was aardedonker), ik ben maar even omgelopen terwijl Remco bij de bagage bleef. Gelukkig bleek daar iemand te zijn, de eigenaar van het hotel..... en hij sprak Nederlands, wat een verademing. De kamers zijn best goed (voor Indonesische begrippen dan), jammer van de koude douche maar ja, de bedden, de airco en de tv maken veel goed. Lekker aangeschoven voor een maaltijd en Alex heeft ons tijdens het eten bijgepraat m.b.t. onze volgende bestemming, de volledige Indonesische geschiedenis en ons wat woordjes en zinnen Indonesische geleerd. Hopelijk weten we daar morgen nog wat van. Een bijzondere en hartelijke man en een uitstekende accommodatie, zeker een aanrader voor wie deze bestemming uitzoekt. Het is inmiddels half negen en onze ogen beginnen langzaam dicht te vallen na zo'n lange reis. Welterusten allemaal. 5-10 en 6-10

Om 04.00 werden we gewekt door het gebed van de plaatselijke moskee, jeetje kan het NOG vroeger. Maar goed daarna weer lekker ingedommeld. Bij het ontbijt schoof Alex aan en gaf ons een gastenboek van waaruit we de recensies konden lezen over diverse plaatsen in Sulawesi van andere gasten. Tevens moesten we even wat Indonesische zinnetjes leren om ons een beetje verstaanbaar te maken in Gorontalo. Er wordt heel lovend over Melati geschreven en de behulpzaamheid van alle medewerkers en in het bijzonder Alex zelf, nou dat hadden we zelf al ervaren. Het blijkt dat onze ferry naar de Togian eilanden pas woensdagavond gaat en we hier dus een paar dagen "vast"zitten. Volgens de lonely planet is hier niet zoveel te doen dus wel een beetje balen eigenlijk. Het gastenboek laat echter zien dat er wel degelijk van alles te doen is. Zelf maar ondernemen dan! Allereerst even de supermarkt opzoeken want er is geen WC papier. Bij de receptie ontmoeten we Andy, over hem hadden we goede berichten gehoord in het gastenboek. Laten we maar eens kijken. Hij wilde ons wel even de stad laten zien en hij bleek dol op Nederlanders te zijn. Hij is de komende dagen dan ook niet van onze zijde afgeweken. Wel lekker makkelijk hoor, je zegt wat je wilt en hij regelt het allemaal, hij brengt je waar je heen wilt en komt met suggesties om dingen te doen. Hij zegt er niets voor te willen hebben, maar verwacht natuurlijk wel een leuke fooi.

Zo kregen we een heerlijk ontspannende massage voor slechts 60.000 rupiah (ca. € 4,50) en nam hij ons mee naar de pasar malam, de avondmarkt voor wat eten. Daar hebben we toch lekkere avacododrankjes gedronken! Natuurlijk waren wij weer de attractie van de week. Birgitte..... je hebt niets teveel gezegd, Sulawesi is tot nog toe een prachtig land, met supervriendelijke mensen, goed eten en het land lijkt wel jaren stil te hebben gestaan. Ik ben nu op aanraden van Alex een boek van Wiecher Hulst aan het lezen, het gaat over een Nederlandse man in Indonesie zo'n 15 jaar geleden en het lijkt wel of er vrijwel niets is veranderd (hehalve de komst van mobielekes en internet). Al met al vermaken we ons best, internet is om de hoek dus we kunnen nog regelmatig updaten. Dit gaat echter veranderen

vanaf woensdag, we gaan dan naar het eiland Katupat (Fadhila cottages) in de Togian regio, hier is geen internet en beperkt mobiel verkeer. Echt even het ultieme Robinson Crusoe gevoel ervaren. We blijven daar tot en met maandag en zijn dan hopelijk dinsdag (14-10) weer terug richting Manado. Om nog een paar dagen op Bunaken door te brengen.

6-10

We hebben met Andy afgesproken om te gaan snorkelen. We moesten hiervoor 6 tot 13 km rijden in een bentor. Chauffeur en snorkelvriend Rolly gingen ook mee (zal wel wat gaan kosten dan ;-)). Het regende flink toen we weggingen en even twijfelden we of we wel zouden gaan..... maar ja nat wordt je toch en afspraak = afspraak. We wisten niet dat er zulke mooie snorkelplekken waren in de omgeving. We hebben op 2 plekken ruim een uur genorkeld en heel wat moois gezien, het weer bleek ook wat op te klaren. We werden daarna nog "getrakteerd op voedsel van de traditionele markt, lekker hoor... weer rijst met onverklaarbaar soort prut erover heen. Maar ja een gegeven paard..... Toch maar grotendeels opgegeten (achteraf misschien wel een beetje spijt van gekregen). Op het strand van onze 2e snorkelplek lagen er diverse koeien, best bijzonder. We moesten ook een stukje over het koraal om het water te bereiken, dit ging niet helemaal zonder kleerscheuren. Nou zitten er hier gelukkig geen haaien in de buurt ha, ha, ha. Moe, beetje aangebrand en voldaan kwamen in de loop van de middag terug voor een kleine siesta. Ik moest ook nog even slippers gaan kopen, die waren waarschijnlijk gejat op het strand (tja er zijn hier blijkbaar toch ook mensen met minder goede bedoelingen). Met Andy op de lokale markt nog een paar sateetjes gegeten waarna we weer terugkeerden naar onze kamer. De nacht erop verliep een beetje problematisch, rode benen en rug (ondanks smeren met goede zonnecreme factor 20 en 30) zorgen voor beetje ongemakkelijke houding, daarbij bleek ik toch iets verkeerd gegeten of gedronken te hebben.... de halve nacht aan de WC gestaan, de details zal ik jullie besparen. Maar goed dat hoort er ook altijd wel een keertje bij, zo in de tropen. Morgen zal het wel over zijn.

7-10

Het is nu bijna 10.00 uur, het ontbijt heb ik er nog niet ingehouden maar ik voel me wel al iets beter. Remco is naar de masseur en ik denk natuurlijk aan jullie allemaal. Vandaag moeten we het e.e.a. nog regelen voordat we morgen met de Puspita ferry een oversteek van ca. 13 uur gaan maken naar ons tropisch paradijsje. Creditcards kent men daar namelijk niet en ook geen euro's of dollars, we moeten dus voldoende Rupiah meenemen. Omdat 100.000 rupiah ongeveer € 7,- is zullen we wel voor even millionairs zijn. Ook moeten we een cabine in de ferry regelen als we niet op een matje op de grond in het onderdek willen slapen. Ook is het

verstandig om alvast ons transport terug naar Manado te regelen, als we niet weer in de lokale bus willen zitten. Volgens Alex kost een kleine taxi maar iets meer en dat is het zeker dubbel en dwars waard! Dit wordt vast een regeldagje maar na zoveel dagen relaxen mag dat ook wel weer eens. Spreek jullie later weer..

Nou er is verder weinig gebeurd deze dag, ik heb zo'n beetje de hele dag in bed TV liggen kijken en heb Remco lekker alles laten regelen hihi. Toch best lekker even ziek zijn. Je hoort het al.... ik ben inmiddels alweer aardig opgeknapt en heb zelfs al wat druifjes en een bordje rijst achter mijn kiezen zitten. Nu nog een lekker nachtje slapen en morgen ben ik vast weer de oude (jonge!).

8-10

Vandaag is een dag om nooit meer te vergeten.

Wij werden vanmorgen door 4 jongemannen opgehaald, om naar een vissersdorp te gaan snorkellen en feesten. De weg ernaartoe was een mooie rit, veel groen, hoge bergen en aan de andere kant de zee.

Natuurlijk moesten wij weer naar iedereen zwaaien en lachen.

De mensen hier, zijn echt, ze willen niets, alleen een lach en een groet. Aankomend in het dorp, het was een baai met een feesttent. De huizen aan het strand zaten vol met dorpingen.

Er woonden ongeveer 150 mensen in dit dorp. Wat een ligging, tussen de bergen in een baai.

Wij werden met grote ogen ontvangen, wat zijn dat nou en wat komen deze witte mensen hierdoen?

Al snel werden wij uitgenodigd, om in een van de huizen in de schaduw te komen zitten.

Dit huis had veel eten klaar staan, al het eten was voor het hele dorp.

Geen idee wat voor eten wij zagen, vis en rijst waren het meest herkenbaar.

Inmiddels was er een race aan de gang voor de vissersboten, 1 visser met boot.

De boten waren net catamarans, gemaakt van een stuk boom met 2 bamboe zijvleugels.

Ook de gouverneur was aanwezig en kwam ons een hand geven, wij voelen ons zo belangrijk.

Eigenlijk genant, wat moeten wij dan niet genieten van deze roem.

Na deze belangrijke actie moesten wij mee-eten, ze stonden erop.

Vis en rijst was herkenbaar dus.... moet wel zeggen alles zag er mooi en verzorgd uit.

Na het eten trad er een band op en natuurlijk moesten wij op het podium om te dansen.

Het liefst nog even een liedje zingen. Er we moesten natuurlijk ook met hen op de foto.

Nou, beiden hebben wij niet gedaan, dat liedje zingen dan he, zo verlegen als wij zijn.

Ze gingen speciaal voor ons een liedje in het Engels zingen, een prachtige engelse wals (somewhere between your heart and mine). De tekst ging niet helemaal goed maar wel een

kippevelnummer.

Ik (Remco) moest daarna ook meedoen met een freedivecompetitie.
Mijn naam was toerist, dat is wat ik door de microfoon hoorde.
Het was de 1e keer dat er een toerist meedeed met deze competitie.
De regeles waren, een munt opduiken op verschillende dieptes, 12, 11, 10,9, en 8 meter.
Ik wilde gaan voor de 12 meter (zonder vinnen)
ik zoeken en zoeken, wel op de bodem.maar wat bleek..... er was een touw.
Een touw met allemaal munten met de aantal meters.Een duiker was mij voor... voor de 12 meter munt.

Ik moest dus weer op mijn beurt wachten voor mijn kans Wat maakt het uit, ik heb een hoop lol met deze mensen.Ja hoor mijn beurt weer, gelukkig was de 11 meter nog op te duiken.
Ik duiken en duiken, het zicht was niet echt goed, langs het touw zag ik de 8 meter voorbij gaan.
Ook de 9 10 en ja hoor 11 meter pakte de munt en naar boven.
Wat ik niet wist dat de prijs best behoorlijk was, een hengel en 30000 ruphias.
De prijs heb ik gegeven aan de mensen die ons die dag zo gastvrij hebben ontvangen.
Rolly het jury lid, overhandigde mij deze prijs, ik werd gefeliciteerd door het hele dorp.
Iedereen kustte en omhelsde mij, de gouverneur juichtte uit volle borst al klappend met zijn handen in de lucht (ahum... (ilja).
Toe ik deze prijs persoonlijk overhandigde aan deze gastvrije mensen, voelde ik mij net john lennon van de beatles. Huilende vrouwen en knikkende mannen (Pffff... het wordt tijd dat we weer naar Nederland komen geloof ik (ilja).
Helaas was het weer tijd om te gaan, een dag als deze vergeet je nooit meer.

08 - 09-10

Na een dag als deze, hebben we nog een boot rit te gaan.
Eerst oprissen, inpakken, eten en voor de laatste keer internetten.
Bij aankomst op de haven, zagen wij het cruise schip al liggen.
Een houten, gammele oude, afgebladderde shit boot.
Het was druk, echt niet normaal, al over de koppen lopend liepen wij naar onze kapteins hut.
Deze hut was door Andy geregeld, gelukkig leidde hij ons naar deze hut.
We waren er 2 uur van tevoren, en druk dat het al was, iedereen die geen hut had moest zijn plekje veroveren. Het was net de vrijmarkt op koninginndag.
Aankomend bij onze hut, alles behalve, een douche met luxe kranen, de wanden bekleed met glanzende materialen, de bedden bedekt met rozenblaadjes nee het was.....
Een hut van 1,75mtr diep en 3,5meter breed waar wij met 4 mensen moesten slapen.

Aan beide zijde was een stappelbed aanwezig, en er was een ventilator.
Omdat ik zo lang ben (remco) of de mensen zo klein kon ik nergens fatsoenlijk staan.
Maar wij hadden een bed waar wij konden liggen en/of slapen.
Daarentegen andere toeristen niet, wat een ramp was dat!
In alle gangpaden lagen dozen met eten, televisies, ondefineerbare spullen en natuurlijk ook mensen. Voor onze hut lag een vrouw met een baby, en een jongetje van 4 en meisje van ca. 6 jaar oud.
Een half gezin dus, wat een ellende moet dat geweest zijn en de vrouw maar lachen naar ons.
O ja, het gangpad was zeker niet breder dan 80 cm.
Qua mensen leek het wel de titanic, alleen de boor was geen 400 meter maar 30meter lang.
Overall waar je ook keek waren mensen, eten, spullen, eten en eten en drinken dozen vol.
Alle gaten waren volgepropt met van alles en nog wat, totaal kippen en hanen toe.
De bedoeling was dat de boot om 22.00uur zou vetrekken, maar dat werd een uur later.
23.00uur dus, voor ons bedtijd.

Maar het was warm, benauwd en de bedden waren niet bepaald fris.
Ilja heeft geen oog dicht gedaan, ik heb mezelf in slaap gezongen.
Het zweet gutste door de hele boot, dik 200 mensen die zweten en stinken.
Kinderen die huilen, maar ook mensen die vlakbei de motor languit lagen te slapen.
Bij de motor was het bloedje heet.
om een 5 werd het licht, ik wilde dit wel even filmen, het komische was dat ik vanuit een hut de haan hoorde kraaien.
Al met al was het een lange, warme en natte nacht. Na 13 uur kwamen we eindelijk bij de togean eilanden. Wij moesten bij de 3e haven uitstappen.
Je moet je voorstellen dat de mensen die achter lagen er ook uit moesten met al hun eten en spullen. Het duurde maar liefst 1 uur voordat dat was gebeurd.
Op de route naar ons eiland zagen wij een paar bounty eilanden.
Natuurlijk hoopten wij daar te kunnen slapen (in onze dromen)
Aankomend om 11.00uur s'morgens (na 13 uur te hebben gevaren) waren wij bij de haven.
Een klein dorpje is wat wij zagen, met allemaal huizen op houten palen.
Where u going sir, to Katupat.....Fadhila cottages, come overhere.
Wij moesten in een bootje stappen, het is maar 300meter varen naar de overkant..
Oke, wij alles ingeladen en varen maar, hij wees naar een eiland.
Dat eiland? Ja dat eiland sir, als 1e zagen wij een wit strand.
Op het strand aangekomen, zagen wij het resort, 1 resort op dit eiland (aan deze kant)
Dit hadden wij nog nooit gezien, witten standen rondom het resort, de huizen stonden allemaal aan het strand.
Strand bedden die ons aanstaarden, de bediening die ons van harte welkom heette.
De hut is niet klein, een douche met een emmer(mandi) een lekker hurktoilet, maar wel een groene tuin om het huis.
De hutten staan ver uitelkaar, ineens hoorde ik een gil.
Ilja? Wat is er? Een spin een spin! Een spin?? Zowat halen wij toch even weg.
Met een bange Ilja op mijn nek liep ik naar deze spin toe.
En ja hoor hij was groot, een kruispin van zeker 10cm groot.

Wij samen gillen en rennen door de hut, als 2 bange mensen renden wij naar buiten.

Al gillend naar de receptie, wat is er? vroeg 1 van de mannen.

Wij in koor een spin zo groot als..... zo groot zei Ilja huilend en liet de maat tussen haar vingers zien (10 cm)

Ivoor (de man) liep met ons mee (ik moest Ilja kalmeren) Ivoor moest lachen toen hij de spin zag.

No problem sir, hij pakte hem op en liet hem gewoon over zijn arm lopen.

Na deze spannende ervaring, hadden wij ons nog niet omgekleed of gedoucht.

Eerst een duik en een beetje snorkelen.

Bij de eerste plons in het water..... Oh ja..... paradijs. Voor het resort was er geen stukje koraal te vinden alleen wat zeegras, helaas dachten we. Maar zo'n kleine 50 meter verderop zagen we het mooiste snorkelplekje dat we ooit hebben gezien! Alsof we in 1 groot aquarium terecht waren gekomen. We kregen er maar geen genoeg van! Nou daar hoef je niet voor te gaan duiken hoor! We blijken een leuke Internationale groep mensen op het eiland te hebben. Een stel Duitsers uit Munchen van 30, een stel Fransen van onze leeftijd ongeveer en 4 jongere Slovenen. Allemaal met gevoel voor humor, dus er wordt best wat afgelachen 's avonds. Er is elektriciteit van 18.00 uur totdat de generator er mee stopt (ca. 22.00 uur). Als je niet in het volledige donker naar bed wilt ben je dus genoodzaakt lekker vroeg onder de wol te gaan. Geen probleem overigens hoor want luiere is best heeeeeeel vermoeiend. Het eten is hier echt heeeeeeelllllll eeeeeeeerrrrggggggg lekkkkkkeeeeeerrrrr. Yummie. Na 12 dagen rijst en noedels hebben we heerlijk rosti, home made pizza, artijkokkesoep, tomatensalade etc gegeten. Nou de hele tafel stond vol met eten en vrijwel alles ging op! Onze accommodatie is erg basic (een hurktoilet en een mandi (een ton met water van waaruit je jezelf met een soort mandje kunt "douchen". Een bed met een dun matrasje en een klamboe en verder vrijwel niets. Door alle kieren en gaten kan al het gespuis op visite komen. Elke avond dus uitgebreide inspectie voordat we gaan slapen. De klamboe is echt onze veilige thuishaven. De eerste nacht lag ik vrijwel in coma maar volgens Remco was er een oorverdovend concert van allerlei beesten (bij navraag bleken dit zandkrabben te zijn die op zoek gaan naar eten en..... ratten die over het dak lopen!!!). Gelukkig hadden de andere gasten er ook last van en werd de volgende avond vergiftigd voedsel op de daken gestrooid om van de ratten af te komen.

10-10

Vandaag hebben we besloten om te gaan duiken. Op rif nummer 1 zou het erg mooi duiken zijn zei Ifor, dus.. Na de nodige duikspullen te hebben uitgezocht en een wat karig ontbijt (dikke pannekoek met 2 schijven grapefruit) gingen we op pad. 3 man personeel voor 2 duikers, wat een luxe zeg. Ifor is onze duikgids, maar wat bleek.... geen divemasten ofzo. De duikinstructor was zijn visum aan het verlengen en Ifor gaat weleens mee duiken dus hij kent de locaties. Vlak voordat we het water in gingen vertelde hij dat hij pas 50 duiken ooit had gemaakt en dat wij

dus de experts waren, haha. Nou ja zeg! Al met al was het een erg relaxte duik.... voor ons dan. Ifor dacht dat afstand maken belangrijk was en stierde bij ons weg. Na 2 minuten draaide hij zich om en zag dat wij waren achtergebleven. Daarna pastte hij zich snel aan. Op een diepte van 25 meter was het koraal lang niet zo mooi als op ca. 10 meter. Grote vissen zijn er ook niet echt echt zien dus gingen we wat sneller dan normaal naar minder grote diepten. Een mooie duik maar niet echt heel bijzonder. De 2e duik was ook wel aardig. Lekkere mokkakoffie tussendoor gekregen. Tegen luchtijd kwamen we terug op het eiland. Het eten was weer verrukkelijk. In de middag werd het wat winderig op het eiland. We besloten om naar de blue lagoon te gaan. Dit is een heldere zwemplaats halverwege het eiland met goede snorkelmogelijkheden. We moesten de lektricietsdraden volgen en dan de bordjes met beach. Zogezegd zogedaan. Wij volgen het strand totdat we niet verder kwamen, dit was al ruim 15 minuten lopen, dan maar weer terug tot de generator. Daar aangekomen vonden we de bordjes met beach niet en volgden we een pad midden door de jungle. Nou jullie weten inmiddels hoe groot die spinnen allemaal hier zijn..... na 5 minuten toch maar weer teruggekeerd. Daar vonden we ineens de bordjes met beach....YES. Maar..... we moesten nog wel even door een groot stuk 'mangroveachtige"plas met bruin water. Remco, de held, mocht voorop. En ja hoor een grote gil en ik wist niet dat hij zo snel kon lopen.... hihi. Een of ander groot ondefinieerbaar beest bevond zich in die plas (waarschijnlijk gewoon een ratje). Nou dan maar toch terug en gewoon gaan snorkelen. Wel weer onze beweging voor die dag gehad! Verder hebben we eigenlijk weinig spannends beleefd.

11-10

Jeetje zo met het opschrijven van elke datum begint eigenlijk wel het aftellen van onze vakantie dagen. Remco heeft nu z'n offday. Algehele malaise. We zouden samen met onze Duitse vakantiegangers gaan duiken maar na een zeer slechte nacht en een flinke verkoudheid toch maar om 06.00 uur besloten om niet te gaan. De rest van de dag werd er niet beter op. In de namiddag volgden de koude rillingen en zweterigheid elkaar op en in de avond had Remco een stevige koortsaanval. Hmmm..... malaria misschien? Eetlust compleet verdwenen! We hadden toch weer heel lekkere dingen die ons werden voorgeschoteld. Gelukkig hadden onze Duitse burens een thermometer en onze Franse burens een flinke dosis pillen tegen de koorts. Uiteindelijk heeft dit zo'n dag of 2 geduurd dus hebben we vrij weinig beleefd. Het bleek gelukkig slechts een flinke griep te zijn. Wel hebben we nog op een avond de coconutcrabs gezien die verderop in gaten bij palmbomen leefden en 's nachts voor behoorlijk lawaai zorgden.

13-10

Gelukkig is Remco aardig opgeknapt vandaag want vanmiddag om 16.00 uur moeten we de boot weer richting Gorontalo nemen en daarna ruim 8 uur rijden naar Manado en dan nog per boot terug naar Bunaken. Vanaf de Togian eilanden is niets per e-mail of telefoon te regelen, je bent totaal van de gehele buitenwereld afgesloten en dus compleet afhankelijk van de lokale bevolking. Gelukkig is ook hier nog steeds heel erg behulpzaam en al snel was de cabine voor de boot geregeld, het avondeten om mee te nemen en we konden tot 16.00 uur gewoon in de bungalow blijven. Dus lekker nog de hele dag snorkelen, luiers en boekje lezen. De boot bleek op z'n Indonesisch een uur te laat te arriveren maar bleek gelukkig niet zo vol te zitten als de heenreis. Wel hebben we ons lolletje gehad met een stel Indonesische kinderen. We hebben elkaar op anatomische wijze de taal geleerd en onze Franse Kingkong boezemde hen angst in. Onze Fransoos Ben bleek een beetje panisch te zijn voor beestjes die hij in z'n bed had zien lopen en 5 minuten laten werden we volledig vergast van de insectenspray. Daarna hebben we zowel geen kinderen als beestjes meer gezien en zijn we als een blok in slaap gevallen. Even rond half zes werd ik wakker en bleken we al bijna in Gorontalo te zijn aangekomen. Lekker hoor, zo verliep het eerste deel van onze trip lekker rustig en snel.

14-10

Op de kade stond Andy ons al op te wachten zoals we hadden afgesproken. We hadden op de boot nog een stel Denen gecharterd om samen met ons en de Fransen de reis naar Manado te maken in een minibusje. Andy had alleen slecht nieuws, ons minibusje kostte ineens 1.250.000 rupiah ipv de afgesproken 850.000. Toch een klein ge valletje van scam???

Na luid protest van onze Deense dame besloten we maar ons per bentor te laten vervoeren naar de terminal waar we alsnog een ander minibusje konden charteren. Na veel vijven en zessen hadden we uiteindelijk een busje voor 1.000.000 rupiah (ca. € 70) voor met z'n zessen.

Niet duur uiteindelijk voor een ruim 8 uur durende rit. De weg naar Manado is op sommige plekken echt slecht en bochtig dus deze rit was iets minder comfortabel dan de bootreis.

Onderweg hebben we gebeld met Jochem van Bunaken village resort om te checken of we nog terecht konden en of onze Denen ook nog konden blijven. Dit was allemaal geen probleem zolang we maar uiterlijk om 16.30 uur zouden arriveren om de boot naar het eiland nog te kunnen nemen. Dit werd even in vloeiend Indonesisch uitgelegd aan onze chauffeur die opeens een stukje lood aan z'n schoen bleek te hebben. Na een paar tussenstops (bank en supermarkt) bleken we mooi op tijd (17.15 uur) bij de haven aan te komen. Gelukkig hadden ze

op ons gewacht en konden we nog net mee. Bij aankomst bleek het resort een gouden greep te zijn. Het beste wat ons tot nu toe was overkomen qua accommodatie dan. Een ruime bungalow met mooie inrichting, geen kieren en spleten waar allerlei gespuis doorheen kon komen, een westers toilet, een veranda met hangmat al met al kunnen we weer langzaam wennen aan een beetje luxe. Na een verkwikkende douche (jeetje wat is een koude douche toch lekker na 24 uur reizen!!!) Konden we aan tafel. Onze Deense reisgenoten bleken ook zeer verheugd te zijn met onze keuze, we hadden zelfs een zwembad! Aan tafel bleek Nederlands zo'n beetje de voertaal te zijn, er waren in totaal 9 Nederlanders, 2 Denen, 2 Australiers en een Costaricaan. Het eten was erg lekker en zelfs Remco had weer een beetje eetlust na zo'n 4 dagen heel weinig eten (hij is onderweg wel een kiloetje of 5 verloren denk ik). Alle sterke verhalen over het duiken overal in de wereld kwamen op tafel en iedereen had wel iets te vertellen. Morgen gaan we het weer eens proberen, als Remco zich goed voelt. Jammer dat we op de Togians niet zoveel hebben kunnen duiken, de Denen wisten ons te vertellen dat het er werkelijk magnefiek was =(.

15-10

Nou uitslapen is niet ons ding deze vakantie. Om half zeven moesten we op omdat de boot om 08.00 uur vertrok om te gaan duiken. Wel eerst een lekker ontbijtje weggewerkt

(pannenkoeken schijnt hier toch een must have te zijn voor het ontbijt). Bijna alle gasten kwamen aan boord om te duiken. We werden in 4 groepen verdeeld en wij gingen met Yp en Vito (de denen). De eerste duik (locatie Bualo) was lekker relaxed maar niet spectaculair. Mooi koraal maar weinig vis. De 2e duik (locatie Lebuan 2) was wel erg indrukwekkend, dit was een echte stromingsduik met veel grote vis, we kwamen haaien, 2 schildpadden en een enorme Napoleonvis (ca. 1.50 meter) tegen. Daarnaast enorme scholen vol met tropische vis..... wow. Het was wel een beetje zwoegen met de stroming maar het was het uiteindelijk allemaal wel waard! Daarna vetrokken we weer naar het resort voor de lunch. Om toch een beetje ons duikgemiddelde op te halen besloten we nog een derde duik te maken. Dit zou weer een stromingsduik worden met veel vis (volgens onze gids een 7 sterrenduik) nou kom maar op dan. Uiteindelijk bleek het echt een hele mooie duik te zijn, van alles en nog wat gezien (weer een enorme Napoleonvis, nog groter deze keer, 7 haaien, een schildpad en een eagleray. Na een klein uurtje kwamen we weer boven en was de uitputting wel nabij. Lekker maar even gaan relaxen en jullie een beetje op de hoogte brengen van onze avontuurtjes.